

ČERVEN

Jiřímu Honzíkovi se vzpomínkou na Vysoké Mýto

Ne, nebylo to kruté gesto ďábla,
jež zatnulo se v paměť jako srp:
prsty jsi vzhůru s čela vlasy shrábla
a já myslil, že říkáš: když chceš, trp!

Po čase jinak čteme zašlá gesta,
i naše tvář prohlédne jinak z žlutých alb
a není vždycky trestem, co nás trestá,
jsou také pády vzhůru z tvrdých škarp.

Den rozlamuje chleba, puklá bříška
prstů v puklinách kůry na pecnu.
Hle: zas je červen. Rozevřená knížka!
A nemá rybí tíha klesá k dnu.

Džbán orosený v stínu snopu v poli.
Vidím: až teď jsi doušek v úpalu.
Osiny drhnou po kůži. To bolí...
Odtékáš k žízni drsně pomalu.

Dodrásej, červne! Jinak vlasy shrábla!
Ach, teď z nich voní heřmánek až sem.
Ve výlohách zas maturitní tabla.
Teď jsi to ty! Ty celá. A já jsem!